

PENTAGRAM

Pentagram

Hub Zwart

© 2010 Copyright Hub Zwart

ISBN 978-94-90683-05-4

Omslag: John William Waterhouse, *Hylas and the Nymphs*

INHOUD

Natuurlijke historie	9
<i>Geogonie</i>	11
<i>Zelforganisatie</i>	12
<i>Mesozoïcum</i>	13
<i>Innovatie</i>	14
<i>Genoom</i>	15
<i>Pater Gregor (1)</i>	16
<i>Pater Gregor (2)</i>	17
De Alpen	19
<i>Aanvliegroute</i>	21
<i>De Alpen</i>	22
<i>Zwanenmeer</i>	23
<i>Burghölzli</i>	24
<i>Paracelsus (1): beknopt profiel</i>	25
<i>Paracelsus (2): professoraat</i>	26
<i>Paracelsus (3): zijn leeropdracht</i>	27
Sicilië	29
<i>Etna (1): primaire elementen</i>	31
<i>Etna (2): natuurlijke historie</i>	32
<i>Taormino</i>	33
<i>Alcibiades</i>	34
<i>Amazonomachie</i>	35
<i>Oertekst</i>	36
<i>Oertekst</i>	36
<i>Mussenkaap</i>	37

Madrigalen	39
<i>Ritueel</i>	41
<i>Magnum opus</i>	42
<i>Omphaloskepsis</i>	43
<i>Belcanto</i>	44
<i>Ora et labora</i>	45
<i>Goldfinger</i>	46
<i>Odyssee</i>	47
Tuinarbeid	49
<i>Vijverbouw</i>	51
<i>Salamander</i>	52
<i>Netwerk</i>	53
<i>Ritueel</i>	54
<i>Arbofilie</i>	55
<i>Boomworstelen</i>	56
<i>Een tuinfeest (stemmingswisseling)</i>	57
Via Contemplativa	59
<i>De kluizenaar</i>	61
<i>Bedevaart</i>	62
<i>Het klooster(1): topografie</i>	63
<i>Het klooster (2): versterving</i>	64
<i>Bergwandeling</i>	65
<i>Boskapel</i>	66
<i>Terug naar Nehalennia</i>	67

Kruistocht.....	69
<i>Antifoon van Jezus (1)</i>	71
<i>Antifoon van Jezus (2)</i>	72
<i>Vera icon</i>	73
<i>Martelaarschap</i>	74
<i>Genootschap</i>	75
<i>Kruistocht</i>	76
<i>Kerstreces</i>	77
Sporenonderzoek	79
<i>Ontmoeting in de Sint-Pieter</i>	81
<i>Wagner en Nietzsche</i>	82
<i>Adept</i>	83
<i>Inprenting</i>	84
<i>De prins en de sjamaan</i>	85
<i>De Chinese Muur</i>	86
<i>Rubaiyat</i>	87
Demonen.....	89
<i>Penelopiade</i>	91
<i>Nieuwe liefde</i>	92
<i>De atlete</i>	93
<i>Traject</i>	94
<i>Contact</i>	95
<i>Atelier</i>	96
<i>Demon</i>	97

Poëzie.....	99
<i>Gevaarlijke afdeling</i>	101
<i>Pentagon</i>	102
<i>Familiearchief</i>	103
<i>Finale</i>	104
<i>Voetbal op de divan</i>	105
<i>Publicatiebeleid</i>	106
<i>Aan poëzie-uitgeverijen</i>	107

Natuurlijke historie

Geogonie

Bij aanvang was er niets, een duister oord,
Het levenloze Zijn, geen goed, geen kwaad,
Voorbij de Melkweg duurt die oernacht voort,
Maar hier verscheen het licht, de dageraad.

Het licht sprak tot de aarde, alsof het trachtte
Een antwoord aan gesteenten te ontlokken,
Vocht verdamppte, luchtlagen betrokken,
Maar leven liet aeonen op zich wachten.

De aarde zelf, een dorre, anaerobe
Planeet sloeg aan, ontwaakte en liep uit,
Zich hullend in een groene opperhuid,

Een groene film, een deklaag van microben,
Maar 's winters trok de weefster, onze globe,
Haar celgewaad, haar weefgetouw weer uit.

Zelforganisatie

Het Zijn verscheen als één gigantisch lab
En in een zee van water, mineralen,
Gassen, edelgassen en metalen
Ontstond een code als een wenteltrap.

Het leven tierde als een groene drab
Van sponzen, ammonieten en koralen,
Ingebed in schelpen, blanke schalen
Of lichtdoorschijnend als een kwal of kwab.

Primitieve dieren, haast plantaardig,
Gedrochten als een woekering van weefsel,
Zich hullend in hun vreemde groene kleefsel,

Traag en delicaat, maar levenswaardig.
De Graal voor biotechnici: vervaardig
Een cel uit koolstof, kalk en bodemzeefsel.

Mesozoïcum

Ooit vormde zich een landschap van moerassen,
In een immense oceaan van tijd,
Van woekerende, broeierige plassen
Als een uitgestrekt, groen bostapijt.

De trage, bont geschubde herbivoren
Graasden langs meanderende krekten,
Terwijl de oevers van de lauwe beken
Hun voetafdrukken en hun moddersporen

Als een uitwisbaar autogram bewaarden.
De bodem was compost, accumulatie:
Millennia aan groene vegetatie

Verkruimelden tot klamme, rulle aarde
En elke herbivorengeneratie
Hiberneerde, paarde, vocht, stierf, baarde.

Survival tracks

Streng is de natuur, zij legt haar boetes
Op aan het stabiele, het courante,
Belonend wie langs onontgonnen routes
Zich snel en ongebreideld voort wil planten.

Vernieuwen, en dan eindeloos herhalen,
Maar op den duur bevoorrecht zij het nieuwe:
In waterwezens vormden zich ooit kieuwen,
Organen voor het nieuwe ademhalen.

Het leven wil in zo-zijn niet berusten,
Breekt uit in grootse populatiegolven,
Zich snel verbreidend als een roedel wolven.

En op een dag verscheen het zelfbewuste
Landdier mens bij zee-omspoelde kusten,
Een nieuwe uitweg zoekend in de golven.

Genoom

Oertaal van de levende natuur,
De compositie die het leven speelt:
DNA, als tekst, als partituur,
Wordt in mijn lichaam als een levend beeld.

De basenparencode wordt sculptuur
Als hij zich via genen mededeelt,
Zo wordt het vlees geschapen en geteeld,
In vlees en bloed krijgt DNA textuur.

Ten diepste is de mens een wenteltrap
En elke cel is als een levend lab
Waar DNA het protocol dicteert,

Verrichting na verrichting initieert,
De lange lijnen van de assemblage:
Het leven als één DNA-plantage.

Pater Gregor (1)

Als kloosterling betrachtte hij onthouding,
Toch plantte hij zich voort: zijn publicatie
Bracht een gedachte, een getalsverhouding,
Een stijl van onderzoek in circulatie.

Zijn liefde gold de erwten die hij kuiste,
Met zorg en vlijt demasculiniseerde
En die hij volgens protocollen kruiste,
Op grond van schemata hybridiseerde.

Zijn werk werd opgedolven, herontdekt,
Als levend graan in het bezonken kaf,
Alsof hij uit de dood werd opgewekt
En in triomfgang oprees uit zijn graf.

Sindsdien geldt Mendels waarheid als voldongen:
De wetenschap, het weten zelf, maakt sprongen.

Pater Gregor (2)

Mendel rekende in duizendtallen:
Hij gold als een gesloten, introverte
Monnik, had slechts oog voor wat aan erwten
Telbaar was, dacht enkel in getallen.

Maar zijn met vergelijkingen doorspekte
Levenswerk, als onderzoeker-abt,
Was aan de aandacht van zijn tijd ontsnapt,
Tot men zijn publicatie herontdekte.

Slechts door je in zijn wereld in te leven,
Door zelf zijn erwtenproef, zijn nooit bekoelde
Eurekazucht te imiteren, even

Exact, omzichtig, theoriegedreven,
Besef je waar hij, met zijn werk, op doelde
En waar hij zijn verwachtingen op stoelde.

De Alpen

Aanvliegroute

Het toestel zwenkt, alsof we navigeren,
En in het luchtruim gaan we overstag:
Opeens verschijnt, na vluchtig manoeuvreren,
Het Alpenlandschap in één oogopslag.

Een schaakbord is het Noorden: bossen, meren,
In de lichtval van een zomerdag,
Maar in het hoge Zuiden hergroeperen
De bergen zich als voor de grote slag,

Als stukken, weergaloze reflectoren.
Het oogt als een affiche, een reclame:
Mont-Blanc, als linkerflank, als witte dame,

Maar op het startveld van de witte toren.
Zij provoceert: “Bestorm, bedwing, versla me”,
Haar ijsgreep zou een aanval glansrijk smoren.

De Alpen

Geplooide aarde zonder camouflage,
Gestolde reuzen slijten er hun rompen
In een eeuwigdurende massage
Door zwijgzaam en gelaten af te stompen.

Ze worstelden, verruwden, schurkten, krompen
Met slechts de zwaartekracht als arbitrage.
Hun stenen slagveld zindert als ravage
Van gletsjers, brokken, kammen, kloven, klompen.

Hun pieken zijn als tanden, als gebit:
Van binnen grauw, maar onbedorven wit
Is hun glazuur. Hier zijn ze blijven steken,

Immense reuzen, in bizar gelid.
Hoeveel millennia zijn er verstreken?
Ze stolden tijd en wachtten op een teken.

Zwanenmeer

In Zürich, waar de Koninklijke zwanen
Hun avonden verdrijven als een stoet
Balletgestalten in de waterlanen,
Lijkt het opeens goed mogelijk en goed

Voorstelbaar dat ik jou, hier, nu, ontmoet,
Als een Chiara, met je blonde manen,
En dat je mij in niet mis te verstane
Paringscodes als een zwaan begroet.

Het leven is volstrekt niet realistisch,
Het is een grillig spel, probabilistisch,
Uitzonderlijke wendingen bestaan

En jij blijft altijd iets om voor te gaan
En alles is onpeilbaar en statistisch, -
En dan herken ik jou in deze zwaan.

Burghölzli

Waar geesteszieken werden opgeborgen
Om hen als proefpersoon, of slechts op zicht,
Te houden, dieptepsychisch te verzorgen,
Ontkiemt in mij mijn laatste jij-gedicht.

In de verte, in het ochtendlicht,
Als toppen die zich van hun groene scalpen
Ontdeden, doemen op de blanke Alpen,
Alsof de reuzenschedel werd gelicht

Die hun bevroren hersenschors bewaart.
Mijn intellectuele bedevaart
Geneest me, ik voltooi mijn afscheidslied:

Bijna kreeg ik greep op jouw Sanskriet,
Dan had jouw schoot ontvangen en gebaard,
Maar 'bijna' is een ander woord voor 'niet'.

Paracelsus (1): beknopt profiel

Uit Alpenwouden, groots en ongerept,
Afkomstig, fabulator en genie,
Beoefenaar van artsenalchemie,
Auteur van het homunculusrecept.

Als dwerg viriel beknot, gehandicapt,
Breedspakig en obscuur, maar ook behept
Met alcoholmisbruik (als therapie)
En met autoriteitenallergie.

Zijn werk werd, als oproerige adept,
Veelvuldig streng gekuist en onderschept,
Zijn voedingsbodem was de Alpenstreek.

Zijn archetypenleer, zijn theorie
Werd praktisch toegepast als farmacie,
Het Zijn werd één immense apotheek.

Paracelsus (2): professoraat

Hij brouwde, in zijn mengvat, in zijn mixer
Zijn summum, zijn synthese, zijn *arcanum*
Uit alcohol en opium ('laudanum'),
Zijn hit, zijn wondermiddel, zijn elixer.

Hij kleedde zich vulgair, niet naar zijn stand,
Vertoonde zich te Bazel in zijn kiel,
Zijn werkplaatsplunje van een laborant,
Zodat hij snel in ongenade viel.

Gedurfd was zijn conceptuele raster:
De aarde en de sterren en de maan
Zijn uit één basiselement ontstaan,
Hij doopte deze oerstof Yliaster.

En ziekten schreef hij aan zijn 'entiteiten'
Toe, bezielde minuscule mijten.

Paracelsus (3): zijn leeropdracht

Het ongeschoolde mijnvolk initieerde
Hem in de mijnlegende die hem boeide:
Hoe elk metaal diep in de aarde groeide
En traag veredelde en transmuteerde.

De stadselite laakte en verfoeide
Hoe hij luidruchtig in het Duits doceerde
En eigenhandig met materie knoeide
En stoffen mengde en manipuleerde.

Wars van protocol en ambtsgewaden
Was hij als zonderling al gauw beladen
En bracht men hem ten val juist toen hij piekte.

Hij zag in het nog zwaar verkatholiekte
Leven een besmettelijke ziekte,
In ziektekiemen lichaamseigen zaden.

Sicilië

Etna (1): primaire elementen

De Etna zendt bij vlagen rooksignalen,
In haar gewaad van hellingen en flanken,
Van puisteenrotsen en van druivenranken,
Naar de boerendorpen in de dalen.

Als een tektonisch onweer galmt het klanken-
Spel van onderaardse bacchanalen,
Wie kan haar met gelijke munt betalen
Dan slechts door haar te vrezen en te danken.

Een zee aan lava hoopt zich op en stuwt,
Alsof een fallus in haar slokdarm hangt
Die haar geslachtsorgaan verdrong, vervangt

En soms, haar cycli volgend, sperma spuwt,
Alsof zij groter onheil ondervangt
Doordat haar liefde vuur met aarde huwt.

Etna (2): natuurlijke historie

Haar krater lijkt het landschap van een maan
Die stollend vastklonk in de lavakorsten
Die de Etna overvloedig morste
En aarde werd in plaats van op te gaan.

Het is alsof slechts één van haar twee borsten
Zich blootgeeft en het spiegelbeeldorgaan
Destijds uit vrije wil werd afgestaan
Omwille van de wapens die zij torste.

Wie een vulkaan beklimt, beklimt een dak,
Een trechter die zich door de aardkorst wrong,
Een zee aan puisteen vult een hellend vlak.

Ik leek, toen ik haar steile wand beklom,
Een astronaut, maar zonder ruimtepak,
Empedokles: hier wordt een stap een sprong.

Taormina

Een Grieks theater was een artefact,
Een broeikas waar een ongefilterd heden
Moest wijken voor geconserveerde zeden,
Een steekspel, maar als eredienst verpakt,

Een openbare leergang in ontleden:
De dynamiek van strijd, het broze pact,
De motoriek van woede, drift en tact.
Intussen, in de nieuwe wereldsteden

Was het geleefde leven desperater,
De stad een broeiness aan omstreden water.
Een lading uitverkoren criminelen

Werd uitgedost om voor despoot te spelen
Totdat, op het toneel, met veel theater,
Een Oedipus hen met één haal mocht kelen.

Alcibiades

Het meest befaamde en het meest infame
Pronkstuk van Socratische Verlichting,
Modeldiscipel van de eerste lichtung,
Uithangbord en levende reclame.

Hij gold als zeer vermogend, zijn voorname
Afkomst kleurde iedere verrichting,
Een door en door verwende, onbekwame
Veldheer, zonder doel of spoor van richting.

Een veldtocht was voor hem een drinkgelag.
Uit hovaardij, verwaandheid en cynisme,
Onbezonnenheid en dandyisme

Ging hij voor eigen roem en overstag
Zodat een vloot atleten zonder slag
Of stoot ten prooi viel aan een cataclysmen.

Amazonomachie

Bij de vitrines die haar etaleerden,
Alsof de afstand in de tijd niet telde,
Ontwaarde ik de Artemis te velde
Die mij als voetsoldaat ultiem blesseerde.

Zij enterde mijn tijd en penetreerde
Met maten die een felle strijd voorspelden
Mijn blikveld met een blik die mij kleineerde
Op zoek naar prooi: contemporaine helden.

Die avond, toen de wanhoop maar niet luwde,
Heb ik het nogmaals met haar uitgevochten.
Ons spel intensiverde en verruwde:

Gestalten die elkaar al eeuwen zochten,
Tot zwaard en fallus zich een weg bevochten
Naar onze bekkens, zij mij stervend huwde.

Oertekst

Voor mij als erudiete, literaire
Bezoeker van het Griekse Syracuse
Is dit het oer-Bayreuth der Griekse Muzen:
Een schelp van steen omcirkelt een parterre.

Klassieke, maar nog altijd populaire
Tragedies, animerend als infusen,
Beleefden hier destijds hun oerpremière
En Perseus haringkaakte er Medusen.

Hier werd cultuurgeschiedenis geschreven
In Griekse letters, suggestief als Runen.
Mijn droom vannacht: dat zich op deze Bühne

Bij vorst en volle maan (het opportune
Moment) de DNA-streng van mijn leven
Met jouw ontplooide oertekst mocht verweven.

Teatro Greco

Mussenkaap (Circe's regieaanwijzingen)

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἶ ῥά τε πάντα
 ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφεας εἰσαφίκηται

In deze baai, bij deze rots verschenen,
 Zoals haar hexameters hen voerspelden,
 Odysseus en zijn ploeg van Griekse helden
 In het weidse blikveld der Sirenen:

Ze zien de norse roeiers op hun banken
 En uit de trage dans van vloed en eb,
 Weven zij hun dodelijke web,
 De branding als een rapsodie van klanken.

Niets is er dat hen bij hun arbeid stoort,
 Hun oorschelp is met bijenwas versperd,
 Alleen Odysseus zelf neemt plaats, ziet, hoort
 En tovert onheil om in een concert.

In Schliemanns voetspoor doe ik deze kusten
 Aan, antiek Bayreuth, decor in ruste.

Madrigalen

Ritueel

Ik tover je tevoorschijn met mijn staaf
Waarmee ik spermatozoïden mors
Op het getaande marmer van mijn tors,
Terwijl ik mij aan mijn verbeelding laaf.

Wat ben je, delicaat, of stoer en fors?
Mijn polsslag registreert, als cardiograaf,
De hartslagcurven van mijn *tour de force*,
Mijn fallus zet in sperma zijn paraaf.

Jouw droombeeld bloeit, alsof ik jou verbouw...
De stoere Amazone bleek een joffer,
Jouw liefde bleek geveinsd, maar ik beschouw

Me onverkort als jouw bevlogen doffer
En breng mijn zaadsurplus, mijn levensdauw
Op jou, als op een altaarsteen, ten offer.

Magnum opus

Jij was mijn meesterwerk, sculptuur van taal,
Slechts hoornvlies, huid en spier, ontdaan van kleren,
Het blanke, welhaast edele metaal
Dat ik tot goud had willen transformeren.

Jouw lichaam liet zich tot een tors boetseren,
Als plastisch alchemistisch materiaal,
Onechtheid liet zich met een coïtaal
En metallurgisch procedé maskeren;

Opdat jouw replica in jou herrees,
Jouw lichaam marmer werd, jouw marmer vlees.
Jouw stoere kwetsbaarheid, jouw magnetisme,

Jouw ongenaakbaarheid en jouw nudisme
Troffen mij in mijn achillespees
En voerden tot mijn val, mijn cataclysmen.

Omphaloskepsis

Jij was de vrouw, de Eva van ons beiden
Toen wij elkaar in hart en nieren proefden,
Het φάρμακον dat jij voor mij bereidde
Als werkzaam panacee dat ik behoefde,

Als liefdesgif dat jij op mij beproefde,
Verkwikte mij, totdat je mij misleidde,
Ostentatief als slangmens in mijn zijde
Een diepe kerfwond met jouw giftand groefde.

Mijn libido kwam nooit meer tot bedaren,
Jij werd het doelwit van mijn overdracht,
Ik wilde enkel naar jouw navel staren.

Hoe moet ik jouw ontstentenis verklaren:
Pamina die, als Koningin der Nacht,
Zichzelf, zachthandig, om het leven bracht?

Belcanto

Waar slierten zeeschuim over stranden schuiven
Zul jij je ooit nog eens manifesteren,
De wolken zijn als parasols, als huiven,
Waaronder ik wanhopig blijf proberen

Jouw onverborgen lichaam te bestuiven
Met gouden korrels die jou decoreren.
Hoezeer je ook mijn liefde weg zult wuiven,
Je blijft als een herinnering poseren

In strandgedichten, in mijn poëzie,
In choreografieën, in libretti:
Als vleesgeworden liefdesnostalgie

Vertolken wij, in pais en harmonie,
Een act uit *Lammermoor* van Donizetti, -
De korrels op jouw huid zijn als confetti.

Ora et labora

Met de woorden die ik tot jou richtte
Als een intiem, maar schriftelijk vertoog,
Had ik de handelingen op het oog
Die geliefden vroeg of laat verrichten,

Stilzwijgend, als fysieke dialoog,
Als haptische, motorische gedichten,
Maar jij liet na voor mijn gebed te zwichten,
Een eind te maken aan mijn spanningsboog.

Mijn psalm, mijn smeekgebed, mijn *miserere*
Beoogde liefdesarbeid: bid en werk,
Een goed gesprek, vervolgens uit de kleren.

Ons liefdesbed verwerd tot kloosterkerk
Waar wij vertwijfeld bleven manoeuvreren
Opdat geloof in jou zou triomferen.

Goldfinger

Er zijn details, pigmenten van jouw huid,
Die ik, getrouw als celluloid, onthoud,
Mijn Midasvingertoppen maakten goud
Van jou: jouw hiel, jouw knie, jouw lies, jouw kuit.

Tot nabestaan, tot zinloos oponthoud
Zou mijn bestaan verbleken, zonder bruid,
Had niet mijn blik, mijn tast, mijn Midassnuit,
Me jouw verstolen landschap toevertrouwd.

Zodra ik, rebellerend, obsessief,
In mijn verbeelding jou retrospectief
Bezoek, jouw centrum en jouw bekkenholte,

Heb ik jou weer in beeld en klem en lief
En wordt jouw huidstreek toch weer omgesmolten
Tot goud, maar nu uit hebzucht, als revolte.

Odyssee

In de lente van ons wonderjaar
Omstrengelde jouw lichaam als een vlecht
Van vlees mijn vlees, als een vertraagd gevecht
Van een homerisch, legendarisch paar.

Al gauw werd onze liefde - gaaf, oprecht
En vrij - beladen, onverdedigbaar:
Ex-minnaars zijn als lijken op een baar,
Hun lijven ogen doods en afgelegd.

Je was subliem toen jij als mijn gevierde
Hetaere nacht op nacht mijn sponde sierde,
Gaaf als de nimf Calypso in haar grot,

Jouw lustburcht, aan de oevers van jouw lot,
Waar, strandend, twee geliefden inkwartierden,
Nu dool ik als Odysseus op mijn vlot.

Tuinarbeid

Vijverbouw

De aanvang van een vijver is een kuil
In het schijnbaar bodemloze zand:
Dood zand wordt leven water, als een ruil,
De grond die bodem was, wordt vijverrand.

Een filosoof maakt graag zijn handen vuil
Uit dienstplicht aan de salamanderstand,
Het bladerdek, dat zich ontvouwt, bespant
De wateroppervlakte als een tuil.

En waterlelies zijn als hoogtepunten,
Besneeuwde toppen in een groen Tirols
Gebergte. Elk insect heeft iets frivools,

Ze zonnen, landen, cirkelen en stunten
Als luchtatleten, kelken zijn hun goals,
In waterbloemen scoren zij hun punten.

Salamander

Een dinosauriër die ooit in meren
 Leefde, zwom en jaagde, een *left-over*,
 Overlevend in het vijverlover
 Door rigoures te minusculiseren:

Een vorm van onderduiken, hiberneren,
 Een heimelijke, elegante rover
 Die zich niettemin laat observeren:
 Te zijner ere buig ik diep voorover.

Hij geldt als lotgenoot van paardenstaarten,
 Was groots en dominant in den beginne,
 Omvangrijk als een imposant gevaarte,

Maar boette in aan grootte en aan zwaarte.
 Ooit zal hij weer als draak aan omvang winnen:
Sam andarūn betekent 'vuur van binnen'.

Netwerk

Mijn tuin: een microkosmos, microtoop,
3D Stilleven, zwijgzaam vegeterend,
Zuurstofproducerend en aeroob,
Waar ik, meelevend, mee-evoluerend,

Me in de samenhang en in de loop
Van al wat is verdiep, participerend,
Compleet met laptop als een transcenderend
Venster naar het Zijn, een periscoop.

Ik observeer mezelf en onderken
Dat ik slechts functioneer als een lokale
Twee-eenheid, met mijn longen en mijn pen:

Ik adem en heb deel aan het globale
Web van radiofrequente stralen
Waarin ik slechts een soort van modem ben.

Ritueel

Poëzie is als een waterbad
Waarin ik dagelijks mijn lichaam doop
Als test, als proef: op deze wijze schat
Ik in wat ik vermag, mijn dagverloop;

Een ijkpunt, een fysieke horoscoop:
Op deze hoogte ligt vandaag mijn lat,
Maar ook een ritueel, en meer dan dat:
Ik bouw een literaire biotoop

En peil er mijn verlangen, want ik speel
Dat ik een blauwe branding met jou deel,
Jou stijlvol overmeester in haar sop:

Een Rorschachtest, een rekwisiet, een pop
Ben jij, maar slechts mijn toestand neem ik op,
Mijn lustkoorts, - jouw decorum laat ik heel.

Arbofilie

Dit is mijn ziektebeeld, mijn perverse,
Dat ik in grote bomen levensgrote
Vrouwen, liefdesgrotten, vrouwenschoten,
In bifurcaties venusheuveld zie.

Gespierde stammen lijken dijen die
Aan onderaardse torsen zijn ontsproten,
Hun vulva blik omhoog, als een ontblote
Schede en in takken schuilt een knie.

Als ik als boomaanbidder door de bossen
Zwerf om in die beeldentuin jouw gratie,
En in een houten opening, met mossen,

Een kans te zien om, via penetratie,
Mijn zaadtegoed bij jou toch in te lossen,
Schep ik behagen in mijn aberratie.

Boomworstelen

Ik worstel als een Hercules met bomen
En meet me met robuuste houten dijen,
Takken, armen raken als geweien
Verstrengeld, zonder van hun plaats te komen.

Langs deze weg wordt mij de maat genomen,
De wil tot winnen wil maar niet betijen:
Als wij terloops herstellen en bekomen
Van onze enerverende partijen,

Verkeert ons lichaam in een staat van rust,
Mijn handpalm streelt het marmer van hun stammen,
We hebben in een onbeslist berust,

Maar dan vergrijp ik mij aan houten hammen:
Ik wroet hen los en hijs hen als een fust
Omhoog en vloer hen op een mat van zwammen.

Een tuinfeest (stemmingswisseling)

Mijn blik bezieet de dingen met interesse,
Alsof in mij het voorjaar is ontwaakt:
In mooie vrouwen zie ik een maîtresse,
Reikhalzend, ongedurig, nu al naakt.

Ik waan me extravert en welbespraakt,
Mijn ziel ontwaart jouw lijn en jouw souplesse
In elke bloem of plant. Elk brouwsel smaakt
Naar jou, jouw smaakboeket bezielt de flessen.

Maar dan ben ik alleen en bovendien
Omsingeld door een woekering van stemmen,
Een vloedgolf van geluid, niet meer te stremmen,

Met blikken, bikkend als een sanhedrin,
Jouw silhouet is nergens meer te zien,
Slechts wijn vermag mijn lethargie te temmen.

Via Contemplativa

De kluzenaar

In zijn boomhut in het eikenwoud
Ontpopt de eenzaat in zijn bladerbed
Zich tot een mytholoog: zijn dankgebed
Bezingt het zonlicht als een schaal van goud.

Een ster waarmee de hemel is bezet
Blinkt op als verre kruimel of als schilver,
Restant van een primordiaal skelet
Van een godin met beenderen van zilver.

De wind die in de nacht tot storm aanzwelt,
Striemt als de gesel van een flagellant,
Een bries is als een vrouw die, als een speld
Van vlees, haar vinger in zijn liesstreek plant.

Ondanks zijn kuisheidsriem van rozendoorn,
Blijft hij, als man, een schepsel met één hoorn.

Bedevaart

Als ik een zuidelijke stad bezoek,
Vermijd ik de terrassen waar frivole,
Ontaarde mensenmassa's samenscholen,
Steeds ga ik, welhaast heimelijk, op zoek

Naar beelden, als sculpturen of op doek,
Van ordestichters, met hun aureolen,
Franciscus of Ignatius, idolen
Van leiderschap, gewetensonderzoek.

Ik spoed me door het nauwe, afgelegen
Labyrint van bedevaarttracés,
Processieroutes, oude kruiswegwegen,

Als nabestaande, culturele wees,
Waar ik hun beeltenis in steen bejegen
Met teksten in het Spaans of Portugees.

Het klooster(1): topografie

Een bouwwerk imposanter dan kastelen
Waar stemmen polyfone psalmen zongen,
Een homogene, monoseksuele
Ruimte waar de driftmens werd bedwongen.

Een stilte-utopie waaruit het vele,
Het bonte, het ludieke was verdrongen,
Waar massa's kloosterlingen zich verdrongen
Om er het leven en de dood te delen.

De monnikspij, het leven-zonder-woorden
In hun tot stiftcomplex versteende elders,
Waar broeders land vervaardigden uit kwelders

En bier uit graan verkregen in hun kelders
En waar de Jongste Dag op afstand gloorde,
Het levensritme met de kosmos spoorde.

Het klooster (2): versterving

De kloosterwet die hen immuniseerde
Verdeelde tijd en ruimte in sequenties,
Opdat ze enkel met elkaar verkeerden
Zonder oponthoud of interventies.

Hun klooster institutionaliseerde
Absenties, levenslange abtinenties,
Opdat de ziel de kosmos kopieerde
En enkel aandacht had voor de essenties.

En wat zij transcribeerden, wat zij lazen,
Hun oefeningen om fysiek te slinken,
Mentaal te groeien, om in uit te blinken,

Bezorgden hen, als allerlaatste fase,
Een aardse, helse, hemelse extase,
Waar sterven zweven werd en leven hinken.

Bergwandeling

Een bergkam als een weidse Alpenscène,
 Een voettocht naar de top, een blauwe glans
 Verlicht mijn pad, de wereld lijkt heel Frans,
 Heel Zwitsers, met gedichten van Verlaine

Als proviand en drank. Vanaf mijn schans
 Verschijnt het dal als door een quarantaine
 Van mij gescheiden. Terwijl ik eerder dans
 Dan klim ontwaart mijn blik *la voie romaine*,

Antieke resten van een karrespoor,
 Een meesterwerk van durf en van corvee,
 Een doorgang richting Méditerranée,

Voor 's zomers, als het op de pas niet vroom.
 Ik formuleer mijn groet, als eenmanskoor,
 En bid mijn minimumgebed: Ave!

Boskapel

Als in een woud, al eeuwen uit het zicht,
Uit mergel, de beschimmelde kapel:
De blinde deur vergrendeld en ontwricht,
Verzegeld als een heremietencel.

Door gleuven en door scheuren scheert mat licht
Het duister in, en op een onderstel
Verschanst zich, als godin, als rolmodel,
De Maagd, met een geblakerd aangezicht.

Met paraffinespatten werd bestreken,
Als een ontslapen Koningin der Nacht,
Haar tunica van zandsteen en smaragd.

Wie haar wil zien moet door een webbenschacht
Hier binnen dringen, sloten, spijlen breken
En van het schelpenpad zijn afgeweken.

Terug naar Nehalennia

Dichten is als reizen in de tijd,
In verzen wordt het heden afgeschud,
Het hier en nu, de actualiteit
Smelt weg, een woning wordt een plaggenhut.

Ongewapend treed ik in het krijt,
Slechts door mijn spierkracht, waar ik moed uit put,
En door de lichtval van de maan beschut,
Tegen jou als tempelwacht. De strijd

Verruwt tot een duel in open veld
Zoals toen wij nog baltsten, vochten, vreeën,
Maar tempelmaagden waken met z'n tweeën:

De gladiatrix die jou vergezelt
En jij, ontwapend, zij aan zij, geveld,
Geboeid, gevloerd, als overmande reeën.

Kruistocht

Antifoon van Jezus (1)

Jij, Vader in de hemel, schiep behagen,
Vanuit Jouw troon, in drama, in spektakel,
Mijn offerdood was de ultieme schakel,
De wederdienst die Jij van mij mocht vragen.

In kruiswegstaties wordt mijn dood verslagen
Als aanloop naar triomf: het Paasmirakel,
Maar slechts om in Jouw hemels tabernakel
Mij op te baren werd ik murw geslagen.

Jij speelde, in Jouw hemels mausoleum,
Voor Abraham, Herodes Antipas
Ging door voor vorst, terwijl ik Isaac was.

De schedelberg was als een Colosseum,
Het prototype, muurloos nog, slechts gras
Bood ruimte voor ons slotgebed: Te Deum.

Antifoon van Jezus (2)

Op een hoge heuvel, in een kom,
Waar ik als een profeet, als hemelwijzer
Door hen wordt vastgespijkerd, kom ik om:
Wordt iemand van mijn dood één jota wijzer?

Jij schuilt hoog in de wolken, hemelkeizer,
Ik lijk een minnaar of een bruidegom,
Een liefdesrelikwie, met hout en ijzer
Vastgeklonken in een heiligdom

In aanbouw. Op een heuvel als een schedel
Waar ik Mijn zaad, Mijn bloed ejaculeer
En waar ik door mijn lijdensweg veredel

Neemt onverhoeds mijn levensloop een keer,
Als ik straks niet op aarde zwerf en bedel,
Maar in Jouw hemel neerzijg als een heer.

Vera icon

Christus was bij leven een icoon,
Zijn lichaamcellen, voordat zij ontsliepen,
Incarneerden al het archetype
Van de Godmens, van de Mensenzoon.

Voor hen die met Hem door het landschap liepen
Was Hij het Godsbeeld zelf, in Zijn persoon,
Zij kopieerden een geijkt patroon
Wanneer zij volgelingen tot zich riepen.

De vrouw die, als een *in memoriam*,
Voorbeeldig Zijn gelaat reproduceerde
Toen zij het in haar doek, haar linnen nam

En lang voordat een hand het ambacht leerde
De iconografie inaugureerde,
Zag zich vereeuwigd in een anagram.

Martelaarschap

Hij werd in hun aanwezigheid, hun bijzijn
 Gekruisigd, maar ik weet waar nog de zaal is
 Waar Hij gevangenschap met waarlijk vrij zijn
 Vertaalde, wat ook nu nog het verhaal is.

Voedsel voor het leven en *erbij* zijn:
 Het woord werd bloed en wijn en *vis vitalis*,
 De zonnewende werd als *nox natalis*
 Geannexeerd, wat hoofdstroom was, werd bijlijn.

Het Christendom viel samen in de tijd
 Met cultusmodes uit de Keizertijd
 Als spiegel, complement en tegenpool:

Het catacombenrijk als breed vertakte
 Onderwaterwereld, met zijn school
 Aan vissen, biddend onder de oppervlakte.

Genootschap

Zo identificeren wij elkaar,
Als nabestaanden van een episode:
Met één omzichtig, heimelijk gebaar,
Apostelen van dood gewaande goden.

Op gezette tijden, onontboden,
Gaan wij, als clandestiene priesterschaar,
Op pad, als een nomadische synode,
Als automobilist of wandelaar.

Langs uitvalswegen wordt gemediteerd.
Als iemand uit ons midden publiceert,
Schuilt er een ondertoon in het verhaal;

Zo houden wij elkaar geïnformeerd
Omtrent etappes (afstand, koerslijn, schaal)
Van onze kruistochtroute richting Graal.

Kruistocht

Een droom: dat ik, als ridder, bij de landing
Sneuveld op een middeleeuws, ver strand,
Nabij de vloedlijn, in de witte branding
Van Palestina, van het Heilig Land.

Temidden van verzilting en verzanding
Welkt zich de brede kust van de Levant,
Je ruikt de vuren van de lijkverbranding
En in de verte walmt een stad in brand.

Dan leef ik weer: ik adem, kies positie.
Het lijkt volstrekt geoorloofd en integer:
Het handgemeen, de stad die ik beleger,

Alsof ik deel heb aan een expeditie,
Soldaat ben in een groots invasieleger
Van Godfried van Bouillon, in Gods militie.

Kerstreces

Het klooster dat ik, als convent, als stift,
 Met Kerst bezoek, vanwege de muziek,
 De rust, de middeleeuwse akoestiek,
 Is als een pantheon van liefdesdrift,

Een Ali Babagrot van erotiek.
 Tussen boeken vond ik, als een gift,
 Een handgeschreven versje, een relik,
 Getiteld *Goudenregen*, in een schrift:

*Mijn ziel wil zijn een landstreek in de Tropen
 Waarop mijn Heer Zijn standaard plant, Zijn staf,
 Want als een paard met ploeg sneed Gij mij open.*

*Dat Gij, die mij ultieme liefde gaf,
 Ooit in mij komt, blijf ik, besneden, hopen...*
 Lutgarde, Zuster van het Heilig Graf.

Sporenonderzoek

Ontmoeting in de Sint-Pieter

[Unsere allererste Begegnung fand] in der Peterskirche statt, wo Paul Rée, in einem besonders günstig zum Licht stehenden Beichtstuhl, seinen Arbeitsnotizen mit Feuer und Frömmigkeit oblag und wohin Nietzsche deshalb gewiesen worden war (Lou Andreas-Salomé)

In zijn biechtstoel in de Basiliek
Schaaft Nietzsches vriend Paul Rée aan radicale
Notities omtrent de herkomst van moralen,
Als vrijegeest aan een anti-encycliek.

In dit immens gebouw, stad in een stad,
Dit mausoleum in een metropool,
Heeft Nietzsches eerste treffen plaatsgehad
Met de Ariadne van zijn School.

Hier troffen, schijnbaar voorbestemd als paar,
In 1882, in de lente,
Nietzsche en de jeugdige studente
Lou (Louise) Salomé elkaar,

Maar het ontbrak de stroeve, snel gegriefde
Nietzsche aan *gaya scienza* in de liefde.

Wagner en Nietzsche

Nietzsche was op zoek naar frisse lucht
Als optimum voor hersenreiniging,
Nomadendom als *air conditioning*,
Als kuur: filosofie als hoogtezucht.

Dit was zijn discipline en zijn tucht:
Hecht slechts belang aan een bespiegeling
Wanneer zij op een bergtochtwandeling
Geboren wordt, zo wordt het brein gelucht.

Bij Wagner was het basiselement
Het water, oerdimensie van het Zijn,
Zijn Hollander: de zee als temperament,

Isolde, bovendeks en in haar tent,
En Lohengrin, de zwaan, de aanvoerlijn...
De *Ring* begint en eindigt in de Rijn.

Adept

Ik ben geen Wagner-fan, veeleer -adept,
Een *Parsifal*-, een *Ring*-autoriteit,
Ik ben ermee doordrenkt, ermee behept,
Richard Wagners muzikaliteit.

Wie van de andere toonkunstdichters schiept
Zozeer een eigen wereld: plaats en tijd
Vervlechtend tot één quasi-ongerept
Walhalla van de authenticiteit.

Het wezen van diens wereld is muziek,
Niet de aloude harmonie der sferen,
Veeleer een mix van woudgalm, akoestiek

Van water en de *Klang* van een fabriek
Waar de dissonanten rebelleren
Terwijl de goden azen op een *Kehre*.

Inprenting

Ooit werden pictogrammen ingeprint
Als brandmerk, als markering op de huid
Van een familielid of van een bruid,
Als eigendomsbewijs of ornament.

In Runen gaf de vrije mens zich uit
Voor wie hij was, ze staafden zijn besluit,
In Runenschrift markeerde hij zijn tent,
De clanindeling van een kampement.

Sindsdien zijn wij en werd het alfabet
Gekerstend, tot een arbitraire set
Van letters: alfa, bèta, ypsilon.

En elk symbool, elk teken werd pion,
Rang en stand verdwenen, het sonnet
Onttroonde het aloude distichon.

De prins en de sjamaan

Er zijn sinds mensenheugenis twee typen
Leiders: naast het stamhoofd de druïde,
Hun som der delen heeft het meest te bieden,
Aldus een oud, aeonen-oud principe.

Zij zijn het kopstuk van de piramide,
Geloof en recht, het hoge en het diepe,
Arthur (koning) en Merlijn (druïde),
Paus en Keizer, leidersarchetypen.

De medicijnman en het opperhoofd,
Het wereld- en het geestelijk gelaat,
Twee rijken, twee dimensies in één staat.

Het eeuwenoude pausdom: bruggenhoofd
Naar het hiernamaals, klankapostolaat,
Sjamanendom dat God met wierook looft.

De Chinese Muur

De Muur: miljoenen afgemeten brikken,
Vervaardigd om, met collectieve daden,
Bereden noorderlingen af te schrikken,
Imposante horden bergnomaden.

Stepperuiters in hun viltgewaden
Die vanaf hun hoogten met hun blikken
Neerzien op het bakken en het bikken,
Het lint van muren als versteende paden

En op het legioen van kaalgeschoren
Proleten, vastgeklonken slavenkoren,
Betroffen in een trage suïcide.

Ze smalen het gedoe dat zij bespieden,
Omdat de muur een muur is, en geen toren,
Geen weergaloos kristal, geen piramide.

Rubaiyat

Een schaakbord, onafzienbaar, is het Zijn:
 Het ruilt en opent, pent, zet mat en slaat
 En schuift elk stuk, ook als het nu nog staat,
 Ooit in de kist waarin ook ik verdwijn.

Het Zijn is onverslaanbaar en verstaat
 Zijn simultaan, plaatst torens op één lijn.
 Slechts dat het ons skelet in vrede laat
 Is onze hoop, als wij geslagen zijn.

En dat wij niet, ontzield, ontmand, ontveld,
 Voor een finale worden opgesteld
 Als uitgesneden stukken mensenbeen:

Een klamme nevel sijpelt door ons heen,
 Zo houden wij de wacht als op een veld
 Van eer. Slechts denksport houdt ons op de been.

Demonen

Penelopiade

Het ambacht van haar echtgenoot was stropen,
Plunderen, een buitgemaakte vrouw
Was handelswaar. Hij bleef zijn riemen dopen
In vreemde golven, moed kent geen berouw.

Haar ambacht was het weven en het knopen,
Zingend, hakend aan haar weefgetouw,
Archetypisch lijdzaam uitzien, hopen
Op zijn thuiskomst, εἶδολον van trouw.

Haar held besliep homerische demonen
Als seksslaaf en beschreef de polygone
Routes van zijn veelbesproken reizen

Vooraf om zijn volharding te bewijzen:
Een *Odyssee* zou ooit homerisch prijzen
Zijn heimwee naar het monogame wonen.

Nieuwe liefde

Dit is mijn script, het draaiboek van mijn keuze:
Met jou als dame treed ik in het krijt,
Één bundeling intentionaliteit,
Beresterk en stoer, je zou zelfs reuzen

Verschalken. Jouw gestalte maakt een strijd
Uitdagend. Één duel, één omineuze
Worsteling met jou, één serieuze
Match en mijn gemoed zou voor een tijd

Herstellen. Mijn tactiele therapie:
Jou na een tweekamp in mijn greep te hebben
Als ingeloste zandkuilfantasie.

Het voelt als echt: jouw rug, jouw huid, jouw knie,
De vloedgolf van jouw kracht en dan het ebben,
Het kussend zich verzoenen van jouw snebben.

De atlete

Getaand, gespierd, intimiderend mooi,
Sportvrouw van allure, van gehalte
Wier fiere, archetypische gestalte
Op jacht lijkt, mededingers worden prooi.

Eenmalig van kaliber, van allooi,
Haar toptijd, voor haarzelf slechts tussenhalte,
Slaat een niet te overbruggen *Spalte*,
Haar leven lijkt één imposant toernooi.

Alleen het spreken moest men haar verbieden:
Zolang zij blik en zwijgt en tart en scoort
Is zij volmaakt, maar geeft men haar het woord

Dan krijgt de weergaloze Nereïde
Iets eigentijds. Een eigentijdsheid die de
Illusie schendt, het wonder ruw verstoort.

Traject

Ik hoop, ik aas, na ons terrasgesprek,
Op een traject als minnaar, als jouw man,
Geen overval, in jouw geval, een *track*,
Een routekaart, een tactisch stappenplan

Om jou naar mijn geheime liefdesplek
Te loodsen waar ik jou, omwille van
De liefde zelf en opdelf en ontdek,
En zelf muteer tot poëziegod Pan.

Neem mij gerust op zicht, een maand op proef,
Geloof me, als mijn greep jou eenmaal knevelt,
Ik eenmaal bij jouw prooidiervlees vertoef,

Jou inspecteer, van aangezicht tot hoef,
Raak jij voorgoed, terwijl je komt en prevelt
En lubriceert, door libido beneveld.

Contact

Ik zocht in jou een nimf, een bosgodin:
Atletisch, stoer, geen Hildegard von Bingen,
Avontuurlijk, vrijgevochten, in
Voor onvergetelijke wandelingen.

Wanhopig zocht ik naar een jij, een Yin:
De trainingssessies die wij ondergingen
Resulteerden, ondanks vorderingen,
Niet echt in duurzaam, wederzijds gewin.

Gun mij – dit is een wanhoopsoffensief -
Nog eenmaal jouw verkwikkende infusen,
Een rendez-vous. Mij teistert dit diffuse

Bestaan, zo ingetogen, zo passief.
Passie, hunkering, een nieuwe muze
Tot wie ik zeggen kan: “Ik heb je lief”.

Atelier

In mijn atelier word jij belaagd:
Weet dat ik jou ontvoer, gevangen hou,
Als prooi van vlees, als een Sabijnse maagd,
Opdat mijn werk jouw vorm, jouw lijn, jouw bouw

Op marmer overbrengt en overdraagt.
Ik kopieer, ik repliceer, ik houw,
Vervaardig, vervolmaak, vereeuwig jou:
Jouw beeld beklijft, jouw entropie vertraagt.

Ik bestudeer jouw romp van zeer nabij
Zodra je weerloos in mijn armgreep rust:
Verslagen, marmerkleurig oogt jouw dij,

Het is alsof je toegeeft en berust:
Bij overmacht vergaat de wens, de lust
Tot weerstand bieden, eindigt de partij.

Demon

Ooit, als het nacht wordt, breek ik bij jou in,
Doodstil en met een minimum aan schade,
Om mijn harde schijf te overladen
Met beelden, mijn beloning die ik in.

Als ik jouw digitaal bestaan ontgin,
De laatste in een reeks van liefdesdaden,
Ontwaar ik hoe een duinpankoningin
Haar blakend vlees in zonnegloed laat baden.

Ik leg beslag op wat je mij niet gunde
En als ik terugkeer in mijn hol, met buit,
Kus ik de reproducties van jouw huid

Totdat ik op dat ene, mij misgunde
Beeld dat jouw moment vereeuwigt stuit,
Verstolen data voor mijn liefdeskunde.

Poëzie

Gevaarlijke afdaling

Zonder water, zonder calorieën
Bind ik de strijd aan met de felle zon.
De steile bergwand krijgt mij op de knieën,
Tot ik de richel vind, een ijl kanton

Bereik waar, met verwaaide melodieën,
Thermiek zich mengt en waar de horizon
Coulissen vormt voor hooglandsymfonieën:
Dit is mijn dichtersberg, mijn Helicon.

Waar wandelaars omzichtig stappen zetten
Met duizend mijl aan afgrond om hen heen,
Ontwaart mijn blik, in sparren, brokken steen,

Soldaten, levensgrote silhouetten,
Infanterie uit Wereldoorlog I,
Uitgerust met helmen, bajonetten.

Pentagon

Als poëzieatleet en skaldenjong
Heb ik vijf collen poëzie bedwongen,
Als verzenblaasbalg zinderen mijn longen,
Nu volgt de aanloop naar een nieuwe sprong.

Tot in de bergen ben ik doorgedrongen,
De paden volgend naar de gletsjertong,
Mij lokt de top voorbij de hoogste tongen,
Waar tempels staan, vijfhoekig, rond, oblong.

Dit is een dag om uit het peloton
Te demarreren en het hogerop
Te zoeken, in het tempelechelon.

Ik demarreer, soleer en neem de kop,
Vijf bundels, mijn bagage naar de top,
Vijf wanden voor mijn Ark, mijn Pentagon.

Familiearchief

Die winter werd mijn vader frontsoldaat,
Bij Moresnet groef hij zijn schuttersput,
Ardennenoffensief en zwaar geschut
Bezorgden hem een eerste heldendaad.

Die ochtend vond hij, in een jagershut,
Het lijk, in een doorschijnend nachtgewaad
Gehuld en androgyn van bouw en maat,
Van een G.I. uit Kent, Connecticut,

Die als dienstplichtig dichter debuteerde,
In kranten voor het thuisfront publiceerde
En volgens kenners veelbelovend was,

Met frontsoldaten frontgedichten las,
Totdat, zoals een bron het formuleerde,
Eén onbezonnen nacht hem liquideerde.

Finale

Nu ik mijn laatste kansen heb verdaan
Op een ultiem duel, een vis-à-vis,
Vangt de tijd der zuiveringen aan,
Resteert nog slechts, als kuur, de poëzie.

Jij glorieert daarin als fantasie;
Het ambacht van de liefdesveteraan
Ontsmet mijn verontreinigde bestaan
Nauwlettend, met precisie, acribie.

Gedichten schrijven is een integrale
Katharsis, een verbale curretage,
Een weerwoord. Jouw besluit, jouw arbitrage

Trof mij als blessure, als fatale
En ontrechte wissel, een blamage
In de aanloop naar een topfinale.

Voetbal op de divan

Versmelting van gonaden na verhitte
Gevechten, zover zullen zij het schoppen
In dit bestaan, de beste, de meest fitte
Atleten die hun mededingers kloppen.

Hun voetbalschoenen zijn als zaadcelkoppen,
De bal die elke speler wil bezitten,
Wil treffen, strelen met zijn punt, zijn noppen,
Is werkelijk een grote, ronde, witte

Eicel, blootgesteld aan een fervent
En onafatend zaadbombardement
Totdat de dame zich, geheel intact,

Bevrucht door het beslissende contact,
Innestelt in het net, als een nidatie -
Niet slechts een elftal scoort, men scoort als natie.

Publicatiebeleid

Gedichten moet je niet slechts componeren,
De ware dichter geeft zijn werk zelf uit.
Ik moet mijn eigen podium creëren,
Indachtig Richard Wagner, diens Bayreuth.

Niet bij geijkte fondsen publiceren,
Mijn woorden hullend in een vreemde huid,
En niet in oude fusten debuten:
Een nieuwe lente en een nieuw geluid.

Mijn onrust sublimeren, laten stollen
Tot cycli, nauwgezette protocollen
Van literaire proeven in mijn lab.

Mijn werk is anders, tot de derde trap,
Anders zijn mijn scènes en mijn rollen,
Een zeldzaamheid, de stroom waaruit ik tap.

Aan poëzie-uitgeverijen

Nog is mijn poëzie slechts achtertuin-
Gebeuren, meditatie, training, spel:
Een nieuwe bundel vormt zich, vel na vel,
In perken van smaragd en van arduin.

Maar ooit zal ik verbrijzelen, tot puin,
Uw beurse bouwval, met het klankenspel
Van mijn oppermachtige bazuin
Als een eigentijdse Willem Tell.

Mijn bundels staan als stukken op mijn bord,
Ik heb mezelf bewapend en omgord
Met eigen werk en met een strategie.

Ooit tuimelt Uw Jan Saliëtirannie,
Want waar U bouwval was, word ik belfort,
Een grote speler in de poëzie.

